

κανείς να είνε τόσο εύτυχῆς, ὅσον εἶς τὴν πα-
 τριδα του· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γυναικίαν τοῦ
 μέλλοντος συνδρομητοῦ· ὁ τόμος τοῦ 1899 χρυ-
 σόδετος θὰ τιμᾶται. ὅπως δὲ τῆς 6' περιόδου,
 φρ. 10.) **Ἀμυγδαλὶν τῆς Κρανίας**, Ἀγγου-
 ρολογιστάτορ ([E] διὰ τὸ θούριόν σου εἶς τὸν
 α' Ἑλληνοπαίδα· ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν εὐγενῆ
 προθυμίαν σου, καὶ ἄμα ἔβλεψα καὶ τὴν χρη-
 σιμοποίησίν σου) **Μαραμένον Μενεξῆν** (σ' εὐχα-
 ριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· ἤθελα ὅμως νὰ
 μου ἔγραψες συχνότερα.) **Κόδορον** (μου ἤρρεσαν ἡ
 συνέχεια τῶν ἐντυπώσεων σου, καὶ ἀναμείνω τὸ τέ-
 λος.) **Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν** (ὦ, τὴν εὐμορφὴν
 χαρτὴν ποὺ σου ἐχάρισεν ἡ καλὴ σου νοῦνὰ καὶ
 μετ' ἐξέλιξεν τὴν ἐπιτομήν σου εἰς τὴν γυναικίαν
 τὸ ψευδώνυμόν σου!) **τὰ Πνεύματά σου χα-
 ριτωμένα**, εὐγε!) **Κεραυνὸν** (τὰ ἔργα σου συμ-
 φωνοῦν μετὰ τοὺς λόγους σου, καὶ σε συγχάρω
 διὰ τοῦτο· ἂν εἶσαι βέβαιος διὰ τὸ ἀνοίγοντάς αἱ
 ἐπιστολαί, νομίζω διὰ εὐμορφίαν νὰ στέλῃς παντοῦ
 τὴν πληροφ· δὲν δημοσιεύω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται
 ἀλλοιογραφία μεταξὺ ἑτεροφύλων.) **Κάρμεν
 Σόλβα** (σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάσμα.)
Ἀρθαλοῦσιαν (ἀλήθεια, ὁ ἱππικὸς ἀγὼν εἶνε ἀπὸ
 τὰ ὀρειότερα θεάματα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω διὰ
 διςκεδέσαστε λαμπρὰ· σὲ συγχάρω διὰ τὴν προ-
 θυμίαν, μετ' ἧς εἰργάσθη διὰ τὴν ἐγκύκλιον.)
Φίλερον Φαίακα (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ
 πρώτη σου ἐπιστολὴ καὶ ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς
 συχνά· ἔστειλα δὲ, τι ἐξήγησες.) **Μαγευμένον Λά-
 σος** (δὲν ἐνοοῦσα διὰ ἕνα μὲν λάθος νὰ γράψῃς
 δὲ, τι ἔγραψες, οὕτε τὸ ἐδημοσίευσας, ὅπως λέγεις·
 ἀπλῶς σοῦ ἀπήγγισα διὰ νὰ λύσω μίαν ἀπορίαν
 σου· δὲν ἤθελες νὰ σου ἀπαντήσω;) **Ρουμπί-
 ναν Ν. Ζορμπᾶ** (μετ' ἡμῶν ἀνέγνωσα τὴν πρῶ-
 τὴν σου ἐπιστολήν· εὐγε, δὲν εἶχε κανένα λάθος·
 δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμόν σου) **Κυκλαδίτην**
 (εὐχομαι καλὴν πρόδοον.) **Λεγονίτιον Κεράσιον**
 (εὐχομαι εἰς τὴν Πανήγυριν) **Χακίην
 Μαργαρίταν** (εὐγε!) **Πάλλουσαν Καρδίαν**
 (κ' ἐγὼ νομίζω διὰ τὸ βαθμὸς σου εἶνε λαμπρὸς καὶ
 ἀρεσκέωτος· σ' εὐχαριστῶ δὲ κ. Φαίδων δι' ὅσα
 γράφεις· μοῦ εἶπες διὰ κάποτε θὰ κάμῃ τὸν Πε-
 ρίπατόν του ὡς τὸν κηρὸν σου καὶ θὰ τὸν περι-
 γράψῃ) **Ἀρχαίαν Σπάρτην** (κατενοῦσαισμένην
 μετ' ὅσ' Ὑπερ Περσίδος· καὶ μετ' ὅσ' Ἐβραίων [E]
 εἰς εὐμορφὴν ἐπιστολήν ποῦ μου γράφεις!) **Τέτ-
 τιγα τῆς Ἀχαΐας** ([E] διὰ τὰ περὶ εὐσημῶν
 ὀρειώτατα· αἱ Ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸν Διαγωνι-
 σμὸν;) **Μιμῶζαν** (ὄχι, δὲν ἔλαβα τὰ χρήματα·
 ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολήν τοῦ φίλου μας, ἐπειδὴ τὴν
 εἶδα, σοῦ λέγω διὰ τὸ ἀδωστὸν καὶ διὰ τὴν κα-
 ρεῖξήσας.) **Μαρίαν Α. Καλλιπικίον, Δάσκαρον
 Π. Καλλιπικίον, Λεοπάρδαλιν** (μὰ δὲν τὰ
 εἶπαμεν ἰσχυρὰ δὲν χωροῦν πλέον, διότι καὶ
 τὰ Π. Πνεύματα δημοσιεύονται ὡραία διὰ κλήρου·
 μοῦ ἔστειλες πράγματι ἄρκετὰ ὀρειά, ἀλλὰ δὲν
 πταίω ἂν δὲν ἐκληρώθησαν ἀκόμη) **Κεράσιον**, τί
 χαρὰ ἐξέφυξεν ἡ μου γράφῃς, ὅστερ' ἀπὸ τὴν
 σιωπὴν ἔστειλα τὸ Δυσόχαρτον· ἔμπρός σου) **Ι.
 Χ. Σολιώτην** (χαίρω διὰ τὸν προβιθασμὸν·
 ἀλλ' ἂρ' οὐ ἡ μαμὰ θέλη νὰ μείνῃς εἰς τὴν ἰδίαν
 τάξιν...) **Φιλοπάτριδα Ἰάδα** (πολὺ λυποῦ-
 μαί ἰ. ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ καιρὸς κατάλληλος· ἔ-
 χουμεν, βλέπεις, τόσα εἰς ἐνέργειαν) **Ἰ. Χλόην**
 τοῦ **Ληριστοῦ** (μὰ τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε αὐτὰ
 τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἀδελφούλας σου! θὰ τα χρη-
 σιμοποιήσω.) **Φαίδιμην** (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω,
 τὴν μάλιστα μετὰ τὴν παρὰ τὴν ἐπιτομήν σου
 ἄ, νὰ! ὁ «Ἀγγέλος τῆς ἀγάπης» εἶνε καθ' ἑαυτὸν
 ἀριστοῦργημα.) **Ἑλληνοπαίδα τοῦ Βορρᾶ** (ἂρ' οὐ
 ἔκαμες ὅτι ἡμῶρες, δὲν πειράζει.) **Δερου-
 χέτην, Ἀνθροπὸν** (σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐκλογὴν
 τοῦ σταδίου· ἔκαμες πολὺ καλὰ ἀκόλουθησῃς
 τὴν κλίσην σου· ὡς πρὸς τὰς Ἀσκήσεις, ἦτο πε-
 ριστὸν νὰ τὰς ξαναστείλῃς, ἂρ' οὐ τὰς εἶχα ὑπ'
 ὄψει μου καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν κληρωτίδα,
 ἐπιστολήν πρὸς ἀπλὴν συλλογὴν ἔβρανον δὲν ἐ-
 τύπωσα· θὰ τυπώσω προσεχῶς.) **Ἀγγίαν Πε-
 ριστερᾶν** (συνέβη, διότι εἶχες παραλείψῃ νὰ ση-
 μειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.) **Καταρίδαν** (τὰ

ἔλαβα· ἀρετὴ ἡ δημοσίευσίς τῶν προτάσεων· με-
 τὰ τὴν σειράν **Σερηνισμένην Ἑλληνοπαίδα** (δι'
 αὐτὰ λοιπὸν δὲν σε εἶδα εἰς τὸ γραφεῖόν μου·
 [E] διὰ τὴν ὄραϊαν πατριωτικωτάτην ἐπιστο-
 λήν σου) **Θεαγόνην** (ἐλπίζω διὰ εἰς τὸ δελτίον τοῦ
 Ἐβραίου δὲ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἐκ
 τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς σου αἱ Ἀσκήσεις ποῦ
 στέλλεις· εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμὸν μόνον διὰ τὸν
 Διαγωνισμὸν εἶνα διὰ τὸν Δεσμὸν Ἀσκήσεων) **Μαῦ-
 ρον τῆς Ἑννετίας** (τὰ ἔστειλα· ἂν δὲν σοῦ τα
 ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι, τὰ ζητεῖς ἀπὸ τὸ ταχυδρο-
 μείον) **Χιωτοπούλαν** (ἐβαρέθηκα τ' ἀγγλικά·
 μίαν γλώσσαν τόσον χρησίμου, τόσον διαδεδομένην
 εἰς τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ τόσα
 ἔξοχα βιβλία· δὲν το πιστεύω!) **Βασιλέα τῶν
 Κυκλάδων** (σὺν κομητῆς πραγματικῶς! ἀλλὰ τί
 βλέπω; καὶ ποιητῆς; χμ! σὺν καλοῖς μου φαίνον-
 ται οἱ πρώτοί σου στίχοι· γὰρ νὰ ἰδοῦμε...) **Ἡ-
 ρωα τῆς Σύρου** (ἔστειλα· ὁ ἀδελφός σου τί κά-
 μνει;) **Σφοδρὸν Πιττακὸν** (ἔστειλα· τὸ σχέδιόν
 σου μοῦ φαίνεται κάπως τολημῆρον· ἂν δὲν ἔγρα-
 φοῦν οἱ ἀπαιτούμενοι συνδρομηταί, τί γίνεται τό-
 τε;) **Ἀπότομον Βράζον, Ἀπότομον Ἀκτῆν**
 (τοῦ χρόνου θὰ κάμω καὶ Διαγ. Παιδικὸν Πνευ-
 ματος.) **Τριφύλλι** (ἐδουλιεὶς μετὰ τὸ καντάρι· ἔ;
 ἀλλὰ πάντα θὰ εὐρίσκῃς ὄλιγον καιρὸν νὰ μου
 γράψῃς, ἐλπίζω.) **Ἀντίο Μαστέλλο** (θραβεῖον
 ἔστειλα.) **Γλυκεῖαν Καρδίαν, Μικρὸν Μηχανι-
 κὸν** (φίλησέ μου καὶ τὸν ἀδελφόν σου.) **Μοῦ-
 σαν τῆς Ἀστρονομίας** ([E] δι' ὅσα ὀρειά γρά-
 φεις περὶ τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» δὲν τα
 δημοσιεύω ὅμως, διότι δὲν ὑπάρχει τόπος· μετὰ
 τὴν δημοσίευσίν σου τῆς Ἀγγελίας θάβρισω μίαν ἰδιαί-
 τερον τόπον διὰ τὰς ἐντυπώσεις τῶν φίλων μου,
 κατὰ τὸ σύνθημα.) **Δυσόχαρτον** (ἡ ὑπ' ἀριθ.
 555 Ἀσκήσις ἔχει καλῶς ἀντωνυμίαν κατ' αἰ-
 τιατικὴν) **Ἀντώνιον Καραμανλῆν** (τὸ μυθι-
 στήριμα τοῦ νέου ἔτους, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,
 θὰ εἶνε τὸ νεώτατον τοῦ Βέρν· φαντάσου λοι-
 πὸν ἂν δὲν θὰ εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου!) **Σπασμέ-
 νον Φεγγίτην** (τὴν περιμένω ἔργα) **Κόκκινον
 Καπελάκι** (τετ. Μ. Μυστικὸν ἔστειλα) **Δημ.
 Κασσάρχην** (δὲν ἀμφιβάλλω, διὰ τὴν ἐν τῷ Συλ-
 λόγῳ «Νεότης» δρᾶσίς σου θὰ ἔχῃ εὐχάριστα ἀ-
 ποτελέσματα.) **Πατριὸν Βαρδαρην** (ἔστειλα.)
Ἐρμάρην Καμβίλην κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ὀ-
 κτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Δεκεμβρ.
 Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, εἶσι τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψῃς
 τὰς λύσεις τῶν εἰς διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν
 τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος
 περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

599. **Δεξιγρῖφος.**
 Εἶνε δένδρο κ' ἔχει εἰς ἓνα γράμμα τοῦ Ἄλ-
 [βήτου.
 Κ' ἓνα σύνδεσμον συνήθη γιὰ κορμὸν καὶ κο-
 [ρουφῆ του.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τακτικού Ἰού [E]

600. **Συλλαβόγρῖφος.**
 Τὸ πρῶτόν μου κατάφασι· τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
 Τὸ τρίτον ἔτα κοινὰ
 Ὅτ' εὐρετε τετραπόδα. Καὶ τ' ὄλον εἶνε μία
 Ἄμειλιτος Θεά.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰστούου τῆς Ἐρμάρης Οἰκίας

601. **Στοιχειόγρῖφος.**
 Ἐστὸς λαχανοκήπου ἔλα νὰ μ' εὐρῆς νὰ μαγει-
 [ρέψῃς,
 Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, τότε... θὰ καλογρέψῃς.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Προτολογοῦ Ἄρτου

602. **Κυβόλεξον.**
 1.—Ὄνομα ἥρωος τῆς Ἰστορίας.
 2.—Ὄνομα πλοίου μυθιστορίας.
 3.—Πρῶτος ἐπιλόθη ἐπὶ τοῦ κόσμου.
 4.—Στοιχεῖον εἶνε τοῦ σώματός μου.
 Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλου

605. **Ρόμβος.**
 Κ
 Θ * *
 Θ * * * *
 Κ * * Κ * * *
 * * * Ν *
 Η * *
 *

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τακτοῦ (ἡ τῆς Τακτικῆς)

604.—606. **Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.**
 1. Ἡ ἀνρασία ὑπὸ πᾶσαν ἔσποιν εἶνε ἐπιβλαβής.
 2. Ἐν στόμα ἔχομεν καὶ δύο ὄτα· ὥστε πρέ-
 πει νὰ ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ λέγωμεν ὀλίγα.
 3. Ὑπάρχον ἐν τῇ γῇ ψεύσται πολλοὶ καὶ ἄ-
 δικοί, ἀλλὰ καὶ ἀληθεῖς καὶ δίκαιοι.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμῆδους

607. **Φύρθρον. Μείζον.**
 Σφραγιστανορὴ κήλα
 Κιὰ μάτι καὶ εἰλεῖρα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου

608.—610. **Ἀστεῖα παροράματα.**
 1.—Τ' εἶπες. Γιάννη;—τ' εἶπα; πάτα!
 2.—Ὁ μὴν θεός, τραχὺς, ἡ δὲ πάχνη μικρά.
 3.—Τὸ μακρὸν ὀλέγα ἐν ἐκθύσει.
 Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλου [E]

611.—615. **Μαγικὸν Γράμμα.**
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματός πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, ἕκαστος τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός
 ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας
 τόσας λέξεις:
 Ἦθος, ὄριος, μονή, τόπος, πόσιος.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρεψαχμερυστοῦ

616. **Φωνηεντόλιπον.**
 πδ-νθρς-δρς-λς-στ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδύριου

617. **Γρῖφος.**
 Η Η
 εστ
 εἶδον Μίση Η Η Α.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζαφερῶ Μπασιῶνος

ΑΥΣΕΙΣ
 πδ-πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῆς 13 καὶ 21 Ἀυγούστου ἔ. ἰ.

470. Χρυσόστομος (χρυσός, τόμος). — 471.
 Νῆσος, νόσος. — 472. Κράτος, ἄρκτος.
 473. Α 474. Ὁ Πελοποννησιακὸς
 Σ Π πόλεμος διαίρεται εἰς τρεῖς
 Σ Τ περιόδους. Κατὰ τὴν πρῶ-
 Ι Ε τὴν καὶ τρίτην περίοδον θέ-
 Κ Λ Η Μ Η Σ ατρον τοῦ πολέμου εἶνε ἡ
 Ι Ἑλλάς, κατὰ δὲ τὴν δευ-
 Σ τέραν ἐν Ἰταλίᾳ.
 475.—479. Γινόμενης τῆς
 ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματός Ο, σχηματίζον-
 ται αἱ λέξεις: μωρός, ἄνος, ἀνόητος, κούρος,
 ἄρκτος. — 480. Ἐγείρου πρᾶί, κοιμοῦ ἔνωρῖ.
 — 481. Ἀπὸ τὰ ὄρη πηγάζουσιν οἱ ποταμοί.

482. Χελιδὼν (χέλι, Διών). — 483. Βόας
 βοῦς. — 484. Κοιλὸν, κοίλον.
 485. Α Υ Ρ Α 486 Α Ρ Α Ρ Α Τ
 Υ Δ Ω Ρ Ρ Α
 Ρ Ω Μ Η Κ Υ
 Α Ρ Η Σ Τ Ο
 Ο Ο
 Σ Κ Υ Ρ Ο Σ

487. Καλῶς, ἡ κάπως. — 488.
 Ὅτ' ἀπέθνησκε γέρον.
 489. Πλήγον — Ἄνων = Πί +
 Ἄθωα — Δί = Θεία
 Ἄθροισμα: Πί + Θεία = Πυθία.
 490. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ
 γράμματός Τ, σχηματίζεται διὰ τῶν ἑνῶν λέ-
 ξων ἡ φράσις: Στέργε τὰ παρόντα, ζητεῖ τὰ
 βέλττω. — 491. Σταλαγματῖα σταλαγματῖα, γε-
 μίζ' ἡ στάμνα ἡ βαθεῖα. — 492. Δι' ἐνδύματων
 ἐνδύμεθα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμά ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1899

Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 45

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνεχίει· ἴδε σελ. 356)

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπροχώρησαν σιγά, με-
 ἕως ἡσυχίας καὶ εἰρηνικῶν περιπατητῶν.
 Ὁ οὐσάρος τοὺς παρετήρησε κατ' ἀρχὰς
 προσεκτικῶς· κατόπιν, ἀναγνωρίσας τὸν
 Καρμόναν, τὸν ἐχαιρέτισε ψυχρότατα καὶ
 ἀνέλαβε τὴν στάσιν του, χωρὶς νάνησυ-
 χήσῃ περισσώτερον.

—Βλέπετε, ἀγαπητέ μου φίλε, πόσον
 χρήσιμος μοῦ εἶνε ἡ συντροφία σας;
 εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν πρὸς τὸν
 δῆμιον· μὰ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ δὲν
 ἤξευρω πῶς νὰ σας ἀνταποδώσω τὰς ἐκ-
 δουλεύσεις σας. Ἐπεράσαμεν τὸ ἐπικίν-
 δυνον μέρος· τώρα ἄς ταχύνωμεν τὸ βῆ-
 μα, διότι βιάζομαι νὰ ἐπανεύρω τοὺς συμ-
 πολίτας μου.

Κάθε φοράν ποῦ ὁ μαρκήσιος ἐξέσφιγ-
 γε τὸν βραχίονα τοῦ συντρόφου του, ὁ
 χωρικός ἀπεπειράτο νὰ διαφύγῃ· ἀλλ'
 ἀμέσως οἱ χαλυβδῖνοι δάκτυλοι ἐπανε-
 κλείοντο ἰσχυρῶς, καὶ ὁ Καρμόνας ἐξε-
 φωνίζετο ἀπὸ τὸν πόνον. Καὶ νὰ ἦτο μόνον
 ὁ σωματικὸς πόνος, καλὰ· ἀλλ' ἦτο καὶ
 τὸ ψυχικὸν μαρτύριον, τὸ ὁποῖον ἠσθά-
 νετο ὁ Ἰσπανός, ἀναλογιζόμενος ὅτι διὰ
 τῆς βίας ἀπληθεύθωνεν ἐκεῖνον, τὸν ὁ-
 ποῖον τόσον ἐπεθύμει νὰ θανατώσῃ διὰ
 τῶν σκληροτέρων βασάνων...

Ἐν τούτοις παρήλθον ἄρκεται ὄραι,
 καὶ μολοντί ὁ Νοαρμῶν εἶχε βαδίσει με-
 βῆμα ταχὺ, ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀκόμη μα-
 κρὰν τοῦ, πουθενά. Ὅστε ἔγχεος τῶν ἰδι-
 οτήτων ἀποσπάσματα ἀγγλοἰσπανικά
 περιέτρεχον τὴν χώραν, ἡ συνάντησις τῶν
 ὁποίων θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος. Ἐκρύ-
 πτοντο καὶ τ' ἀπέφευγον. Ἄλλ' ὁ Καρμό-
 νας ἡμποροῦσε νὰ χάσῃ πλέον τὴν ὑπομο-
 νήν, νὰ ψηφῆσῃ τὴν μάχαιραν, ἡ ὁποία ἐξη-
 κολουθεῖ νὰ εἶνε ἐστρατιμένη πρὸς τὸ στή-
 θος του, νὰ φωνάξῃ, καὶ νὰ προδώσῃ τὸν
 Γάλλον, πληρώνων ἔστω καὶ μετὰ τὴν
 ζωὴν του τὴν προδοσίαν.
 Ταῦτα συλλογιζόμενος, ἔφθασε μετὰ τὸν
 συντρόφον του παρὰ τὴν ἄκραν ἐνός δά-
 σους, ὅθεν ἠκούσθησαν ψιθυροὶ πολὺ ὑπο-
 πτοι. Ἐκαμε νάπομακρυνθῇ, ὅταν ἐξα-

φνα ὁ Καρμόνας, περιεβλῶν πλέον εἰς τὴν
 ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καὶ ἀποφασισμένος
 νὰ παλλαχθῇ τοῦ ἔχθρου του μετὰ κάθε τρό-
 πον, ἐστάθη καὶ ἐφώνησε μετὰ ὄλην του
 τὴν δύναμιν:

—Βοήθειαι! Βοήθειαι! Ἐνας Γά-
 λος!..

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ
 Νοαρμῶν τοῦ ἔδωκε μιὰ γροθιά καὶ τὸν
 ἔρριψε κάτω ἀνασθητόν, ἡμίθανῆ.

Κατόπιν ἐστή-
 ριξε τὰ νῶτα εἰς
 τὸν κορμὸν ἐνός
 δένδρου καὶ ἠτοι-
 μάσθη νὰ πληρώ-
 σῃ τὴν ζωὴν του
 ἀκριβᾶ.

Ἴλη ἱππέων ἐ-
 πήρχετο κατ' αὐ-
 τοῦ καλπάκουσα.
 Καὶ πρὶν συνέλθῃ
 ἐκ τῆς ἐκπλήξε-
 σός του, — εὐρέθη
 εἰς τὰς ἀγκάλας
 τοῦ Ρογήρου!

—Θεῖέ μου,
 θεϊάκη μου... ἐ-
 ψιθύριζε τὸ παι-
 διον, κλαῖον ἀπὸ
 χαρὰν· κ' ἐγὼ ποῦ
 σας εἶχα γιὰ χα-
 μένον...

Ὁ Παπαρίγ-
 κος, πολὺ συγκε-
 κινημένος καὶ αὐ-
 τός, κατέβαλε
 μεγάλας προσπα-
 θείας διὰ νὰ συγ-
 κρατήσῃ τὰ δά-
 κρυά του. Ἀλλὰ
 μὴ δυνήθεις νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἐκτύπησε
 μετὰ τὸν γρόνον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ
 ἐψιθύρισε:
 —Τί διάβολο! Τὰ μάτια μου κ ἀ-
 ν ο υ ν ε ρ α ἰ.
 —Φίλοι μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, κα-
 τώρθωσα νὰ σωθῶ, καθὼς βλέπετε, γά-
 ρις εἰς ἓνα καλὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος
 εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μου γίνῃ ὀδηγός.
 —Δὲν πιστεύω νὰ ἐνομίσατε ὅτι θά
 σας ἀφίναμεν ἔτσι, εἶπεν ὁ Πασιχάρος.

—Θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Ρογήρος, ἡμεῖθα
 ἔτοιμοι νὰ προσβάλωμεν τὸν ἀγγλικὸν
 σταθμόν.

—Τώρα πλέον εἶνε περιττόν, καθὼς
 βλέπετε, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· ἀλλὰ
 αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι σὰς εὐγνωμονῶ ὀ-
 λιγώτερον...

Κατόπι διηγήθη μετὰ ὄλας τὰς λεπτο-
 μερείας τίνι τρόπῳ κατώρθωσε νὰ λυ-
 τρωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγγλῶν· κα

Ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα περιέτρεχον τὴν χώραν. (Σελ. 361, στήλ. α')

Τὸ μικρὸν ἄγνημα ἐξηκολούθησε τότε τὸν δρόμον του. Ὁ μαρκήσιος παρετήρησεν, ὅτι ἐπρεπε νὰ λάβουν εἴπερ ποτε μεγάλας προφωλάξεις καὶ νὰ προχωρήσουν μετὰ διπλάσιαν προσοχὴν, ἐξ αἰτίας τῆς γειτνιάσεως τῶν ἐχθρικών σταθμῶν καὶ τῶν ἤκιστα φιλικῶν διαθέσεων τοῦ Καρμόνα, ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ ἐτρεχε νάναγγεῖλη παντοῦ τὰ διατρέξαντα.

Ἐκαστος ἰπέυς, ἐκ περιτροπῆς, ὤφειλε νὰ προηγήται ὡς πρόσκοπος. Χάρις εἰς τὰ ἔκτακτα ταῦτα μέτρα, ἡ μικρὰ Ἰλη ἀπέφυγε πᾶσαν ὀχληρὰν συνάντησιν καὶ κανὲν ἀξίωσημειωτον ἐπεισώδιον δὲν ἐτάραξε τὴν πορείαν τῆς.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, οἱ ἠρώεις μας ἐφθάσαν εἰς εὐρεῖαν πεδιάδα, ὅπου παρετήρησαν μακρόθεν μικρὸν στρατεύμα, ἐτοιμαζόμενον νὰ στρατοπεδεύσῃ. Πρὸς μεγάλην τῶν χαρὰν ἀνεγνώρισαν τὰς γαλλικὰς στολάς, καὶ ὁ χωροφύλαξ, ὁ ἐκπεμφθεὶς ὡς πρόσκοπος, ἐπανῆλθε ταχύς, νάναγγεῖλη ὅτι τὸ ἀπόσπασμα ἦτο τὸ τοῦ γενναίου ταγματάρχου Δουὰλ.

Ἐφθασαν εἰς τὸ τέρμα! Ἀλλὰ μετὰ πόσους κόπους καὶ κινδύνους!..

Ἡ μικρὰ Ἰλη ἐσπευσεν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, ὅπου ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ ταγματάρχου, μετὰ μεγάλην χαρὰν ἐπαναβλέπαντος ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους ὅλοι εἶχον νομισῆ νεκροὺς ἢ αἰχμαλώτους, — τύχη ἐνίοτε πολὺ φοβερωτέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΠΩΣ ΜΙΑ ΕΥΦΥΕΣΤΑΤΗ ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ ΤΟΥ ΡΕΝΩ ΕΠΕΙΣΕΝ ἘΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΙΑΤΡΟΝ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗ ΔΡΑΣΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σαιν Ροκαντέν καὶ τοῦ Παλουάζου, ὁ Ρενώ καὶ ὁ Μπρόουν οὐδένα εἶχον λόγον νὰ μένουν ἀκόμη μετὰ τῶν γκουερίλλιέρων, καὶ χωρὶς κἄν νὰ τοὺς ἀποχαιρέτισουν, τὸ ἐστρήσαν, διὰ νὰ φθάσουν τοὺς ἠρώεις μας.

Κατὰ τὴν ἀξίεπαινον συνήθειάν των, πρὶν φύγουν, ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἰδέας των, καὶ ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν, μετὰ τρόπον κάπως ζωηρόν.

— Ἄν με ἀκούατε... ἤρχισεν ὁ Ρενώ.

Ἄλλ' ὁ Μπρόουν τὸν διέκοψεν ἀμέσως:

— Μίστερ Ρενώ, τῷ εἶπεν ἑκάματε ἓνα σωρὸ ἀνοησίας καὶ δι' αὐτὸ ἐχάσαμεν τὴν ὑπόθεσιν!

Ἦσαν πολὺ θυμωμένοι καὶ οἱ δύο ἔξετόβησαν βλέμματια ἄγρια.

— Ὅχι, σεῖς πατῆτε! ἀνέκραξεν ὁ Ρενώ ἐξ αἰτίας σας ἀπέτυχεν τὸ σχέδιον. Τώρα περὶ ἐμαζεύθησαν ὅλοι εἰς τὴν Ταρραγόνα, καὶ δὲν μας μένει...

— Παρὰ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐκάματε!

— Ἀλλὰ, κύριε Μπρόουν, δὲν σας ἐπιτρέπω...

— Μίστερ Ρενώ!.. ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος ἀπειλητικῶς.

Ὁ Ρενώ ἀμέσως κατηνόασθη. — Ὅπως δὴ ποτε, ἐφιδύρισεν, ἡ θέσις μας εἶνε πολὺ κακὴ! τὰ σχέδιά μας ἀπεκαλύφθησαν, καί... —

— Νά μου ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμμερισθῶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν γνώμην σας. Ἐν πρώτοις, ποῖος μᾶς βεβαιώνει ὅτι θὰ φθάσουν εἰς τὴν Ταρραγόνα; Οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι εἶνε κύριοι τῆς χώρας, καὶ εἰμπορεῖ νὰ τοὺς συμβοῦν πολλὰ δυσάρεστα καθ' ὁδόν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ρενώ, ὁ ὁποῖος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νάνακτῆσουν τὰς ἐλπίδας των, — πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως εἰς τὴν Ταρραγόνα.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ γνώμη μου. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν ἀνοησίαν, ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν μας. Τὰ μάτια μας τέσσερα!

— Δεκατέσσερα, ἂν θέλετε. Ὁ δὲν ἄλόνοςσ ὁμωσ;...

— Νομίζετε καλὸν νὰ τον ἀποχαιρέτισωμεν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας;

— Ποσῶς.

— Τότε λοιπὸν ἄς τον ἀφήσωμεν ἡσυχον, καὶ ἐμπρός!

Οὕτως οἱ δύο ἀλιτήριοι ἀπεχαιρέτισαν νοερώς τὸν αἰδεσιμώτατον καὶ ἀπῆλθον πρὸς καταδίωξιν τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν φίλων του.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Δουὰλ εἶχε φθάσῃ αἰσίως εἰς Ταρραγόνα.

Ἡ πόλις αὕτη, κειμένη εἰς τὴν Καταλωνίαν, παρὰ τὴν θάλασσαν, εἶχεν ἄλωθῆ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Συσσέ, μετὰ πέντε ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους, κατὰ τὰς ὁποίας πεντακισχίλιοι ἄνδρες ἐκ τῆς φρουρᾶς ἐρονεύθησαν καὶ δεκακισχίλιοι ἠχμαλωτίσθησαν.

Ἡ ἐπίμονος αὕτη ἀντίστασις, ἠνάγκασεν τὸν στρατάρχον νὰ λάβῃ παντοειδῆ προφυλακτικὰ μέτρα, διαρκούσης τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, καὶ νὰ διατηρῇ αὐστηροτάτην τάξιν καὶ πειθαρχίαν. Ἐν τούτοις ἡ πόλις, ἀπὸ τῆς ἀλώσεώς της, διετέλει ἡσυχος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου.

Ὁ Λαδουρέκος εἶχε θεραπευθῆ ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σῶμα τῶν Πεζοναυτῶν τῆς φρουρᾶς, τὸ ὁποῖον ἀνεσχηματίσθη ἄρτίως ἐκ πολλῶν ἀποσπασμάτων, ἐλθόντων ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς ἰθρικῆς Χερσονήσου.

Ἐκπληρῆς εὐχάριστος ἀνέμενε τὸν Ρογήρον κατὰ τὴν ἀφίξίν του: Ὁ Αὐτοκράτωρ, πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος, δουκὸς Βελλύν, περὶ τῆς λαμπρᾶς διαγωγῆς τοῦ νεαροῦ αὐλητοῦ κατὰ τὴν ἀπόδρασιν ἐκ τοῦ κατέργου, τῷ ἔστειλε πρὸς ἀνταμοιβὴν τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, τὸ ὁποῖον καὶ τῷ ἐνεχειρίσθη ἐπισήμως.

Ἡ τιμὴ αὕτη ἐπροξένησεν εἰς τὸν Παπαφίγκον καὶ εἰς τὸν Λαδουρέκον χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, ἂν ὄχι μεγαλητέραν, τουλάχιστον ἴσων μετὰ τὴν τοῦ Ρογήρου. Ἐκτὸς τούτου, οἱ ἀγαθοὶ Πεζοναῦται ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζωνται μετὰ μέγαν σεβασμὸν τὸν «μοῦτσον», μόνον δὲ μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας διαμαρτυρίας τοῦ Ρογήρου, ἐπέισθησαν νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς αὐτὸν μετὰ τὴν πρώτην οἰκειότητα.

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών ἔλαβεν ἐπισήμως ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ στρατάρχου Συσσέ τὸν διορισμὸν του ὡς ὑπολοχαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ, καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀνέλαβε τακτικὴν πλέον ὑπηρεσίαν εἰς τὸ σῶμά του.

Ἡ ζωὴ εἰς τὴν πόλιν ἦτο τώρα μᾶλλον εὐχάριστος καὶ ἡρεμος. Μετὰ τὰς τόσας συγκινήσεις καὶ ταραχῆς, θείος καὶ ἀνεψιός, καθὼς καὶ οἱ φίλοι των, ἀπελάμβανον ἡδονικῶς τὴν σχετικὴν ἐκείνην ἀνάπαυσιν, νομίζοντες δὲ ὅτι ἐξέφυγον πλέον τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ δίκτυα τῶν ἐχθρῶν των, ἐλησμόνησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς κακούργους, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ ῥόδων, — φεῦ, ἀπατηλῶν!..

Εἰς τὸ σύνταγμα, ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ Νοαρμών, εὕρισκετο καὶ ἓνας στρατιωτικὸς ἰατρός ὀνομαζόμενος Λεντού, ἄνθρωπος εἰρηνικωτάτου χαρακτήρος, ἀλλὰ τόσον λαίμαργος, ὥστε, ἂν καὶ μᾶλλον δειλὸς, ἤμποροῦσε νὰ ψηφίσῃ τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν λαίμαργίαν του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΩΡΑ ΥΪΙΝΟΥ

Βαθειά, ὀπίσω ἀπ' τὸ βουνό, Ὁ ἥλιος ἔχει ὄψη, Κι' ὁ Ἑσπερος τὸν οὐρανὸ Τὸν ἔχει παραιτήσῃ.

Καιρός, παιδάκια ζωηρά, Νάψηστε τὰ παιχνίδια. Ἐνδύθη ἡ Νύχτα ἡ Κυρὰ Τ' ἀστέρια στολίδια.

Κ' ἀπ' τὸ μεγάλο της θρονί, Βασίλισσα αὕτη τώρα, Ἐστὴ γῆ μοιράζει, μελανή, Τὰ πειδὶ γλυκὰ της δώρα.

Ἐχει ὄνειρα μὲς' ἐτὴν ποδιά, Ποῦ εἶνε ἓνα κ' ἓνα, — Τὰ πειδὶ καλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ Ποῦ θαῦρη πλαγιασμένα. —

Κ' ἔχει ἐτὸν κόρφο — τί θαρρεῖς; — Ὑγεία ἓνα καντάρι. Ὅποιος πλαγιάσῃ πρὸς ἄνω, Ἐκεῖνος θὰ τὴν πάρῃ!

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβαλ, Παῦλος Κρύγερ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μεγάλων του προτερημάτων, φημιζεταί καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν, μετ' ἧς κρίνει τὰς διαφορὰς τῶν ὑπηκόων του καὶ ἀποδίδει εἰς ἕκαστον τὸ δίκαιον. Πολλὰ κρίσεις του, εἰς περιστάσεις τὰ μάλιστα δυσκόλους, ἐφάνησαν τόσον σοφαί, ὥστε οἱ ὀχμασταὶ του τὸν ἀνόμασαν νέον Σολομῶνα.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τοῦ Προέδρου, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως αἱ ἐφημερίδες, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἀγγλο-τρανσβαλικοῦ πολέμου, ὑπάρχει καὶ τοῦτο:

Δύο Μπόερς ἐφιλονεῖκουν περὶ τῆς διανομῆς ἐνὸς κτήματος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶν καὶ κατέφυγαν εἰς τὸν Πρόεδρον, διὰ νὰ λύσῃ τὴν διαφορὰν των. Τότε ὁ Κρύγερ ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἀληθῶς ὀχμασταὴν ἀπόφασιν: Ὑπεχρεοῦτο ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο Μπόερς νὰ διαίρῃσῃ τὸ κτήμα εἰς δύο μέρη, ὁ π ω ς ἢ θ ε λ ε ν, καὶ ὁ ἄλλος νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἐξ αὐτῶν, ὁ π ο ι ο ν ἢ θ ε λ ε ν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ κτήμα διηρέθη εἰς δύο ἴσα μέρη, μετὰ μαθηματικῆς πλέον ἀκριβείας!

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ Η ΦΥΣΙΣ

Ἰ τελευταῖοι περίπατοι μᾶς ἔφεραν ἐξω τῆς πόλεως, ἐν πλῆρει ἀθηναϊκῆ ἐξοχῇ. Ἡ εὐκαιρία εἶνε καλὴ, πρὶν ἐπιστρέψωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, νὰ σταματήσωμεν ἐδῶ ἐπ' ὀλίγον, νὰ ἐπισκοπήσωμεν τὴν εὐρεῖαν αὕτην πεδιάδα μετὰ τὰς λο-

φοσειρὰς καὶ τὰ περικυκλῶντα ὄρη, καὶ νὰ ἴδωμεν τί εἶδους εἶνε αἱ καλλοναὶ τῆς φημιζομένης αὕτης ἀττικῆς φύσεως.

Ὅταν ἀκούωμεν περὶ ἐνὸς τόπου ὅτι ἔχει «ὠραίαν φύσιν», φανταζόμεθα συνήθως ἐν ἔδαφος εὐφορον, μίαν βλάστησιν πλουσίαν, βουνὰ σκιερά, πηγὰς κρυσταλλώδεις, δάση πυκνὰ καὶ ἀπέραντα, λειβάδια καταπράσινα καὶ ἀνθόσπαρτα, λίμνας κατοπτρίζουσας ἄλλον τὸν πλοῦτον τῶν ὑδροβίων φυτῶν, ποταμοὺς καὶ ρύακας, κυλιόντας ὕδατα ἄφθονα... Οἱ γνωρίζοντες τὰς Ἀθήνας μόνον ἐκ φήμης, θάκουσιν μετὰ τινος ἐκπλήξεως, ὅτι οὐδὲν τῶν στοιχείων τούτων ἔχει ἡ ὠραία των φύσις. Οὐδέποτε ἡ Ἀττικὴ συγκατελέθη μεταξὺ τῶν φύσει εὐφόρων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος, — ὅποια ἢ Ἥλις, ἢ Θεσσαλία, ἢ Βοιωτία. ἢ

Ἐββοία, ἢ Κέρκυρα, ἢ Ζάκυνθος, — καὶ ἀκριβῶς μάλιστα, τὸ ἀγονώτερον, τὸ ξηρότερον αὐτῆς μέρος, εἶνε ἐκείνο, τὸ ὁποῖον κατέχουσι αἱ Ἀθηναὶ καὶ αἱ περὶ αὐτῶν ἐξοχαί. Τὸ ἔδαφος εἶνε μᾶλλον πετρώδες, καὶ εἰς πλείστα μέρη τὸ ἐπίστρωμα τοῦ χώματος ἀπλοῦται ἀβαθέστατον, ἐπιπόλαιον. Ἡ σπάνις τοῦ ὕδατος εἶνε μεγάλη. Ὁ ἀπὸ τοῦ Ὑμητοῦ πηγάζων Ἰλισσὸς καὶ διασχίζων τὴν πόλιν, ἐπιεικῶς μόνον εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ποταμὸς ἢ κοίτη του, ἐξαιρουμένων τῶν βροχερῶν ἡμερῶν τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος, εἶνε τόσον ξηρὰ, ὥστε καὶ οἱ βάτραχοι ἀκόμη κοάζουσι μετὰ πρᾶπον. Ὁ Κηρισσός, ὁ ἀπὸ τῆς Πεντέλης πηγάζων, εἶνε μὲν πλ ο υ σ ι ὠ τ ε ρ ο ς εἰς ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐγείρῃ ἀξιώσεις Κροίσου. Πηγαὶ ὀλίγισται, φράετα ἀνεπαρκῆ, λίμνη πλεῖστον καμμία.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου, τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀνύδρου, ἢ βλάστησις δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄφθονος. Τὰ δένδρα τῶν Ἀθηναίων, τουλάχιστον τὰ περισσότερα, δὲν ἔχουν διόλου τὴν θαλερὰν ἐκείνην ὄψιν τῶν καλοτύχων δένδρων τῆς Γραφῆς, « τῶν πεφυτευμένων παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὕδατων. » Ἡ αὐτοφυῆς χλόη εἶνε ὀλίγη, χαμηλὴ, χαμαιπετής. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ διακρίνονται διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων των, ἀλλὰ δὲν ἀπαντῶνται εἰς κάθε βῆμα. Οἱ τάπητες ἐκεῖνοι οἱ ὀλοπράσινοι καὶ ἀνθοκέντητοι, οἱ καλύπτοντες μετὰ τὴν ἄλλαν προνομιοῦχος ἐξοχὰς, δὲν κατασκευάζονται εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ ταπητουργεῖα. Ὁ κόπος τοῦ ἀνθρώπου μετὰ βίας ἀναπληροῦναι τὴν ἔλλειψιν τῆς φύσεως, καὶ ἡ ὑπάρχουσα τεχνητὴ φύτευσις, — ἀνθόκηποι, ἀλσύλλια, δένδρωνες, λαχανόκηποι, ἀμπελώνες, — δὲν ἀρκεῖ νὰ καλύψῃ τὴν γυμνότητα τοῦ συνόλου. Ἡ ἀντίθεσις μάλιστα προσπίπτει εἰς τὸ ὄμμα ζωηροτάτη. Ἐδῶ βλέπει ἐν μικρὸν τεμάχιον γῆς καλλιεργημένον, πρᾶσινον, καὶ γύρω του μίαν ἀπέραντον ἔκτασιν, ἐντελῶς χέρσον καὶ γυμνήν. Τοιοῦτόν τι δὲν θάποντήσῃς εἰς ἄλλας χώρας, φύσει εὐφόρους, ὅπου ἢ ἀκαλλιέργητος γῆ ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν καλλιεργημένην καὶ ὅπου τὸ πρᾶσινον εἶνε κατὰ συνεχῆς, καὶ ἀπέραντον, καὶ βαθύ, καὶ μυστηριώδες. Ἐδῶ συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη: Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ μὴ διατηρῇ τὴν ὕγρασιν, νὰ ξηραίνεται ἀμέσως ὑπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου. Διὰ τοῦτο οὐτε τὸ φυσικὸν οὔτε τὸ τεχνητὸν κατάδρεγμα ὠφελεῖ. Ἄς ἔβρεξεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἄς ἐπέρασε δεκάκις τὸ κάρρον τοῦ καταβρέγματος ἢ τὸ ποτιστήριον τοῦ κηπουροῦ. Ἀρχοῦν ὀλίγα ὦραι ἡλίου διὰ νὰ ξηρᾶνουν τὴν κητρινωπὴν λάσπην καὶ νὰ τὴν μεταβάλουν εἰς λεπτὴν κόνιν,

καὶ νὰ βλέπῃς τὸ ἔδαφος αὐτὸ καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι ἔχει νὰ ποτισθῇ μῆνας! Καὶ τὰ φύλλα εἶνε πάντοτε σχεδὸν σκοτισμένα, καὶ φαίνονται ξέθωρα ὡς ἀσθενικά, καὶ ἡ πόλις δὴ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν σκόνιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀνεμὸς ἀνεγείρει εἰς νέφη, — παρετηρήθη δὲ ὅτι μετροῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν πνέει ἀνεμὸς μᾶλλον ἢ ἦττον ἰσχυρὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, — καὶ εἶνε πλέον μία πληγὴ, μία μάστιξ αὕτη ἡ σκόνη, κατὰ τῆς ὁποίας οὔτε εὐρέθη, οὔτε ἴσως θὰ εὐρεθῇ ποτε ἀλεξίτηριον, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸ τὸ νερὸν δὲν εἰμπορῇ νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε, εἰμὴ νὰ τὴν μεταβάλλῃ δι' ὀλίγας ὥρας εἰς λάσπην, ἐπίσης ἐνοχλητικὴν.

Γενικῶς, ὁ ἐπισκοπῶν τὴν ἀθηναϊκὴν ἐξοχὴν θὰ ἴδῃ μίαν μεγάλην ἔκτασιν μᾶλλον γυμνήν, ἐν ἔδαφος χέρσον, ἄλλου ὑποκίτρινον καὶ ἄλλου ὑπέρουρον, λοφους πετρώδεις καὶ βουνὰ. Μόνον στίγματα πρασίνου ὑπάρχουσι ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἡ μαύρη γραμμὴ τοῦ ἐλαιῶνος εἰς τὸ βάθος, — ὁ ὁποῖος πολὺ διαφέρει ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐλαιῶνας τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Ζακύνθου, — ἡ πρασιναδα τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου καὶ τοῦ Ζαπτείου, ὁ πευκὼν τοῦ Λυκαθητοῦ καὶ ἡ μεμακρυσμένη βαθυπράσινος ἀποφῆς τῶν προαστείων, εἶνε μικρὰ καὶ σχεδὸν ἀσημαντος δάσεις ἐν τῷ μέσῳ τῆς μονοτόνου ἐρημίας.

Λοιπὸν, ὠραιότες φύσεως, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν καὶ τὴν φανταζόμεθα συνήθως, δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ διατὶ εἶνε τόσον ὠραία ἡ ἀθηναϊκὴ φύσις;

Αὐτὸ θὰ το ἴδωμεν μεθαύριον. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΚΟΥΔΑ [Μύθος Κριλώφ.]

Μι' ἀρκούδα ἕναν χωρικὸν Λευγλήτη καθὼς τον εἶδε, ἀκούραστο τεχνίτη, τὲς Λευγλες νὰ λυγίζῃ, ἐνθουσιάζθη καὶ νὰ γενῇ... Λευγλήτηρα ἐφαντάσθη ἀμέσως, ἢ φτωχὴ πρὶν νὰ γνωρίσῃ πῶς πρέπει ἓνα εὔλο νὰ λυγίσῃ.

Λοιπὸν ἔατο δάσος τρέχει βιαστικὴ καὶ στήνει τὸ ἐργαστήρι τῆς ἐκεῖ, ποῦ ὅπου νὰ πατήσῃ τὰ ποδάκια, ἢ φουντουκίεσ καὶ ἢ σημίδες τρίζουσι, καὶ, ὦρες νὰ περιπατῇ, τὴν τριγυρίζουσι συρίζοντας τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια.

Καὶ μ' ἔλα ταῦτα ἡ τέχνη δὲν πηγαίνει διόλου καλὰ: οὔτε μὴ ἐλύγλα βγαίνει, κί' ἀφίνωντας τὰ εὔλ' ἀπελιτισμένη, ἐκίνησε ναύρη τὸν χωρικὸν.

Τὸν ἤυρε καὶ του λέει: — Τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης σου, κουμπάρε μου, ποῦ νᾶνε; γιατί τὰ εὔλα σου εἰσι-δὰ λυγᾶνε, ἐνῶ ἔτα χέρια μου δλ' ἀμέσως σπᾶνε; Σωστή, κυρά μου, ἢ δουλειά σου νὰ γενῇ, σοῦ λείπει κάτι, ποῦ το λένε... Ὑπομονή!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΚΑΚΟΥΡΑΤΟΣ

Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον « Zebâr » εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀδύσεων. (*Ἴδε φυλλάδιον 35ον, σελ. 286)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 353]

— «Οχι βέβαια, ἀλλὰ οἱ προσκεκλημένοι χωροῦν. Τους προσκαλοῦμεν, βλέπεις, ἐκ περιτροπῆς, μὲ τὴν σειράν, καὶ προετοιμάζομεν οὕτω τὰ πράγματα, ὥστε κάθε πρόσκλησις νὰ φαίνεται ὡς ἀμοιβὴ κάποιας ἐκδουλεύσεως. Λοιπὸν, ἐπὶ τὸ ἔργον ! Εἶνε ὥρα νὰ προετοιμάσωμεν τὰ τῆς ἐσπερίδος.»

Ἡ ἀθουσα εἶχε διαιρεθῆ, διὰ γραμμῆς φανταστικῆς, εἰς δύο μέρη ἀνίστα τὸ μήκος. Εἰς τὸ ἓν, παρετάχθησαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα καθίσματα, ἀναπληροῦντα τὰ ἐδῶλια τῆς ὀρχήστρας, ἢ τὴν πρώτην θέσιν τῆς πλατείας, καὶ ἀφίοντα ὀπισθὲν τῶν ἀρκετῶν χώρων ἐλεύθερον διὰ τοὺς θεατὰς τῆς δευτέρας θέσεως, οἱ ὅποιοι θὰ ἴσταντο ὄρθιοι. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος, τὸ μικρότερον, ἀναπληροῦν τὴν σκηνὴν, ἐτοποθετήθη ἡ τράπεζα, τὸ ἀπαραίτητον ἐφόδιον παντὸς θαυματοποιῦ.

Μετ' ὀλίγον προσῆλθον οἱ κεκλημένοι, καὶ εὐθὺς ἅμα οἱ Εὐρωπαῖοι ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰ τιμητικὰ καθίσματα, οἱ Ματαβέλοι εἰσῆλθον ὁ εἰς κατόπιον τοῦ ἄλλου, μὲ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ σοβαρότητα. Ἦσαν ἀρκετὰ ὠραῖοι ἄνδρες, μὲ τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τῆς καφρικῆς φυλῆς, καὶ μὲ κεφαλὰς φύσει μεγάλας καὶ ἐπηυξημέναις διὰ παντοίων τεχνητῶν μέσων. Ἐφ' ὅσον παρήλαυον, ὁ ἱατρὸς ἐπαρουσίαζε τοὺς σημαντικωτέρους :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Μπολόλος, καλὸ καὶ ἄξιο παλλικάρη, μὲ ἀγαθὴ καρδιά καὶ μὲ γερὸ κεφάλι. . . Αὐτὸς εἶνε ὁ Νγκάι-Ἀί, ὄχι πολὺ συμπαθητικὸς, καθὼς βλέπετε, ἀλλὰ μὲ μεγάλην ὑπόληψιν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὸν τόπον. . . Νὰ ὁ Μάκα-Τοῦ, ὁ Μπρά-Χίτας καὶ ὁ Οὐ-γονος; ἔδειξαν καὶ οἱ τρεῖς λαμπρὰν διαγωγὴν εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ρινὸ κ ἔ ρ ω ν' ἄς τους δοθοῦν καλὰ θέσεις. . . Αὐτὸς εἶνε ὁ Μζι-Χεχέ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολυμελεστεράς οἰκογενείας, σωστὸς πατριάρχης. Σέβας εἰς τοὺς γέροντας ! Στρυμωχθῆτε διὰ νὰ κάμψετε θέσιν εἰς τὸν Μζι-Χεχέ ! . . Ἀλλὰ τί βλέπω ; Ἐκεῖνος-ἐκεῖ δὲν εἶνε ὁ Σούγαρος, ποῦ ἔκλεψε προχθὲς τὸ γεῦμα μιᾶς πτωχῆς χήρας ; . . Ἐ, Σούγαρε ! ἡ συνείδησίς σου δὲν σου λέγει ὅτι εἶσαι ἀνάξιος νὰ εἰσεέλθῃς ἐδῶ-μέσα ; Ἄς εἶνε· διὰ τελευταίαν φορὰν σὲ συγχωρῶ. Ἀλλὰ πῆγαινε νὰ κρυφθῆς ἔστην ἄλλη ἄκρῃ τῆς σάλας· δὲν θέλω νὰ βλέπω τὸ πονηρὸ καὶ κούφιο σου κεφάλι ! . .

Ἐπισημ. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον αἱ τάξεις ἐπυκνοῦντο. Καὶ ἅμα εἰσῆλθε καὶ ὁ τελευταῖος κεκλημένος, ὁ ἱατρὸς ἔλαβε θέσιν πρὸ τῆς τράπεζης του καὶ ἐκήρυξεν ἀμέσως τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

PANEM ET CIRCENSES (ΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ) Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑ-ΜΙΑ.

« Ἐπληροφόρηθην, — εἶπεν, — ὅτι ὑπάρχουν μεταξὺ σας μερικοὶ ἀνόητοι, οἱ ὅποιοι ἀμφιβάλλουν περὶ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν λευκῶν «Ἐμπορεῖ ὁ ἱατρὸς νὰ μας βγάλῃ καὶ νὰ μας βάλῃ πάλι τὴ μύτη ;» ἐρωτοῦν εἰρωνικῶς οἱ παράξενοι αὐτοὶ ἄνθρωποι «Ἐμπορεῖ νὰ σου βγάλῃ τὰ δόντια καὶ ὕστερα νὰ σε κάμῃ νὰ σου φυτρώουν ἄλλα ; Ἐμπορεῖ, ἂν σου κόψουν ἔστην πόλεμο τὸ κεφάλι, νὰ σοῦ το κολλήσῃ αὐτὸς ; Χά, χά ! πολὺ δύσκολο, πράγμα ! καὶ ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι, ὁ ἱατρὸς δὲν εἶνε καθόλου παντοδύναμος ! » Αὐτὰ λέγουν. Ἡξεύρω καλὰ ὅτι τὰ λέγουν ἀπὸ ἀμάθειαν, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς συγχωρῶ. Ἐπειτα, τίποτε δὲν μου εἶνε εὐκολώτερον, παρά νὰ τους ἀποδείξω ὅτι πλανῶνται. Ἄν ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὰ θαύματα ποῦ θὰ ἴδοῦν, τολμήσουν πάλιν οἱ ἀνόητοι νὰ φλυαρήσουν τὰ ἴδια, ἔ, τότε οἱ ἔξυπνοι ἄς τους κρίνουν ὅπως τους ἀξίζει ! »

Οἱ «ἔξυπνοι», δηλαδὴ ὅσοι δὲν εἶχον ἐκφράση ἕως τῶρα ἀμφιβολίας, ἐκόλα-κεύθησαν πολὺ ἀπὸ τὸ προοίμιον τοῦτο, ἐν ᾧ, πρὸ τῆς αὐτοπεποιθήσεως τοῦ ρήτορος, οἱ ἄλλοι, οἱ «ἀνόητοι», ἤρχισαν ἤδη νὰ αἰσχύωνται διὰ τὴν ἀπιστίαν των.

« Ποῖος θέλει νὰ του βγάλω ὅλα του τὰ δόντια ; » ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρὸς,

παρουσιάζων ἀποτόμως μίαν φοβεράν ὀδοντάγραν.

Φρικίαισις διέδραμε τὴν ὁμήγυριν. Κανεῖς, οὔτε ἐκ τῶν ἀπίστων οὔτε ἐκ τῶν πιστῶν, δὲν ἐφάνη διατεθειμένος νὰ ὑποστῆ τὴν φοβεράν δοκιμασίαν.

« Διὰ νὰποδείξω ὅτι εἰμπορῶ νὰ τα ξαναβάλω, πρέπει πρῶτα νὰ τα βγάλω· δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἐμπρὸς λοιπὸν ! ὅποιος θέλει ἄς ἔλθῃ. . . Βλέπω ὅτι κανεῖς ἀπὸ τοὺς Χονδροκεφαλῶς δὲν ἐννοεῖ νὰ προσφερῆθῃ διὰ τὸ πείραμα. Πολὺ καλὰ τότε λοιπὸν θάποταθῶ πρὸς τοὺς λευκοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὸν παραμικρὸν φόβον. Ὁ Μέγας Ὀπλοδιδάσκαλος, μέγας τὴν καρδίαν ὅσω καὶ τὸν νοῦν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ δυσκολευθῆ καθόλου νὰ μου παράσχῃ τὴν συνδρομὴν του. »

Ὁ κύριος Βέμπερ, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε πλέον κανένα δόντι. . . ἰδικόν του, — διότι ὅλα ἦσαν ξένα, — ἐσηκώθη, ἐχαίρετισε χωρὶς λέξιν, καὶ μὲ μεγάλην ἀπάθειαν ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἱατρὸν.

« Συγχωρήσατε τὸν αὐθάδειν μου. Διδάσκαλε, — ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρὸς, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσω, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ ἴδουν ὅλοι εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκονται αἱ σιαγόνες σας. »

Χωρὶς ἄλλας παρακλήσεις, ὁ ἀγαθὸς κ. Βέμπερ ἐστράφη πρὸς τοὺς θεατὰς· καὶ ἀφ' οὗ ἐξέθεσαν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα τοὺς τριάνοντα δύο τεχνητῶν ὀδόντας του εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν Ματαβέλων, ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ Λωμόνδου καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἔδραν, ἔτοιμος νὰ ὑπεβληθῆ εἰς τὴν ἰγχειρήσιν. Ἡ Λίνα εἶχε σκεπάσῃ τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας τῆς, ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ ἱατρὸς ἤνοιξε τὴν ὀδοντάγραν του, τὴν ἐφήρμωσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ κ. Βέμπερ, ἐν τῷ μέσῳ παλμῶδους προσδοκίας, τὴν ἐστρῆψε, τὴν ἐτράβηξε, προσεποιήθη ὅτι καταβάλλει μεγάλην προσπάθειαν, καὶ. . . ἀπέσυρε θριαμβευτικῶς ὀλόκληρον τὴν λαμπρὰν ὀδοντοστοιχίαν. Ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἐξῆλθε ταυτοχρόνως ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

« Αὐτὸ, ἐννοεῖται, εἶνε ἡ ἀρχή, εἶπεν ὁ ἱατρὸς ἠσύχως. Τώρα, ἀγαπητὲ κύριε Βέμπερ, θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δειξέτε καὶ πάλιν τὸ στόμα σας εἰς τὴν ἐντιμὸν ὁμήγυριν ; »

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ κ. Βέμπερ ἤνοιξε τὸ στόμα του. Οἱ Ματαβέλοι δὲν ἤξευραν τί περισσότερο νὰ θαυμάσουν : τὴν γενναϊότητα τοῦ Μεγάλου Ὀπλοδιδασκάλου, ἢ τὴν ἐξαιρετὸν κατάστασιν τῶν σιαγόνων του μετὰ τὴν βίαίαν ἐκείνην ἀποσπασιν τῶν ὀδόντων ; Καὶ ἀφ' οὗ τὴν εἶδαν ὅλοι καλὰ, ὁ κ. Βέμπερ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Λωμόνδου, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε παύσῃ κραδαίνων εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀδοντάγρας τὸ τρόπαιόν του.

ἘΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ

Ὁ Μικὲς ἔμεινεν ἀκόμη λίγο ἔστην παράγκα τοῦ Ἀγριανθρώπου· ἔπειτα ἐβγήκε, ἔτρεξε κ' ἐφθασε ξανά τὸ φίλο του Φασουλάκη.

— Βλάκα ! τοῦ εἶπε· γιατί ἔφυγες ;
— Βέβαια εἶμαι βλάκας, ἀπεκρίθη ὁ Φασουλάκης, ἀφ' οὗ σ' ἀκουσα καὶ ἦλθα ἐδῶ-πέρα !

— Καίγιατί, ψυχὴ μου ; Μήπως δὲν διασκεδάζουμε ὁλοένα ;
— Ἐοῦ μπορεῖ νὰ διασκεδάζῃς· ἐγὼ ὅμως ὄχι. . . πουθενά δὲν ἐδιασκεδάσα ἕως τώρα
— Ἄς εἶνε, ἔχε χάρη· τώρα θὰ σε πάγω ἔνα μέρος, ποῦ θὰ κάμῃς μεγάλο χάζι· ἔλα !

Καί τον ἐτράβηξε σὲ μίαν ἄλλη παράγκα, ὅπου ἔκαμναν σκοποβολή. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσαν ἀπὸ τρεῖς μεγάλες σφαῖρες, γιὰ νὰ τες ρίξουν καὶ νὰ κτυπήσουν τοὺς τρεῖς ψεύτικους ἀνθρώπους ποῦ βλέπετε ἔστην εἰκόνα : τὸν κύριον Φιοφιρίγκον, αὐτὸν ποῦ τους χαμογελᾷ μὲ τόση γλύκα· τὸν κύριον Πισοπιρίγκον, μὲ τὰ πράσινα ματογυᾶλια του, καὶ τὴν κυρίαν Τρακατρούκα, ποῦ τους κυττάζει μ' ἓνα ὕφος ἀγριο-ἀγριο. . .

— Καὶ γιατί θὰ τους ρίξωμε σφαῖρες ; ἐρωτᾷ ὁ εἰρηνικώτατος Φασουλάκης.
— Νά· γιὰ νὰ κάμουν κουτροβάλα ! ἀπαντᾷ ὁ Μικὲς. Δὲν εἶδες ποτὲ τέτοιο παιγνίδι ;
— Νὰ κάμουν κουτροβάλα ; Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται. . .
— Ἄ, μπᾶ ! εἶνε εὐκολώτατο ! Στάσου νὰ ἰδῆς.

Καὶ ὁ Μικὲς ἀρπάζει τὴν πρώτη σφαῖρα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴ ρίξῃ. Ἀλλὰ καθὼς κάνει τὸ χεῖρ του πίσω, γιὰ νὰ πάρῃ φόρα, χωρὶς νὰ προσέξῃ, δίνει μὲ τὸ γρόθο του μιά ἔστο μᾶτι τοῦ Φασουλάκη, ποῦ τον ἔκαμε καὶ εἶδε τὸν ἥλιον ἀνάποδα.

— Ἄϊ, τὸ μᾶτι μου ! οὐρλιάζει ὁ Φασουλάκης.
— Καλὰ νὰ πάθῃς ! ἀπαντᾷ ὁ κακὸς Μικὲς· ποῖός σου εἶπε νὰ στέκεσαι ἀπὸ πίσω μου ;

Τὸ μᾶτι τοῦ Φασουλάκη ἐμελάνισσε· τὸ ἀνοίγει ὅμως, γιατί θέλει νὰ ἰδῆ πῶς θὰ κάμουν τὴν κουτροβάλα ὁ κ. Φιοφιρίγκος, ὁ κ. Πισοπιρίγκος καὶ ἡ κ. Τρακατρούκα.
Ἀλλὰ οὔτε ὁ κ. Φιοφιρίγκος, οὔτε ὁ κ. Πισοπιρίγκος, οὔτε ἡ κ. Τρακατρούκα δὲν ἐννοοῦν νὰ κάμουν κουτροβάλα. Ἡ σφαῖρα τοῦ Μικὲ ἐπέρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, χωρὶς νὰ τους κάμῃ κανένα κακὸ.

« Ἴδέτε τώρα τί θὰ κάμω ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς, διότι τώρα θὰ γίνῃ τὸ σπουδαϊότερον ! »

Ὁ κ. Βέμπερ ἀνοίγει καλὰ τὸ στόμα τοῦ ὁ ἱατρὸς σκύπτει πρὸ αὐτοῦ, ἐκτείνει τὴν χεῖρά του, τοποθετεῖ τὴν σιαγὸνα, ἀκούεται εἰς τὴν σιγὴν ἓν μικρὸν κ λ ἰ κ λ . . . καὶ τὸ παιγνίδι ἐτελειώσεν. Ὁ Μέγας Ὀπλοδιδάσκαλος ἐπιδεικνύει καὶ πάλιν διπλὴν σειράν ὀδόντων ἐξαισίων !

Ἀπερίγραπτος ἡ ἐκπληξίς, ἡ χαρὰ, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ὁμήγυρος. Καὶ οἱ ἀπιστοὶ ἀκόμη εἶχον μεταβληθῆ εἰς πιστοὺς φανατικούς, καὶ ἀπῆλθον μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ κραυγῶν φοβερῶν, νὰ ἐπαναληθῆ τὸ θεῦμα εἰς ἓνα ἕκαστον. Ἄλλ' ὁ ἱατρὸς ἀπεποιήθη μεγαλοπρεπέστατα :

— Ἡ ὥρα παρήλθεν, εἶπεν. Αὐτὸ ἄς σας γίνῃ μάθημα, νὰ μάθετε εἰς τὸ ἐξῆς ; νὰ πιστεύετε, ὅτι οἱ λευκοὶ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν. Ὅπως δῆποτε, προσέθεσε συγκαταβατικῶς, δέχομαι νὰ με βοηθήσῃ ἓνας ἀπὸ σας, διὰ τὸ κατόπι πείραμα. Ὅποιος θέλει, ἄς ἔλθῃ. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ του κόψω τὸ κεφάλι !

Ταῦτα λέγων, ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Γεράρδου μίαν σπάθην ἀπαστράπτουσαν, καὶ τὴν ἔσεισεν ἀπειλητικῶς.

Τρέμος κατέλαβε τοὺς θεατὰς καὶ ἐσιώπησαν ὅλοι. Νὰ μὲν ἡ πίστις των ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη πλέον, καὶ ἂν παραδείγματος χάριν ὁ ἱατρὸς ἐπρόκειτο νὰ κόψῃ μίαν μύτην, πολλοὶ θὰ προσεφέροντο διὰ τὸ πείραμα, ἀδιστακτικῶς· ἀλλὰ πάλιν τὸ κεφάλι ; . . . Διάβολε ! αὐτὸ ἤθελε σκέψιν. . .

Ὁ ἱατρὸς, βλέπων τὸν διαταγμὸν τοῦτον, ἐφάνη ἐπιεικῆς :

« Παραδέχομαι, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀπαίτησίς μου εἶνε ὑπερβολικὴ· δὲν δίδει κανεῖς τὸ κεφάλι του τόσον εὐκολα, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε Χονδροκέφαλος. . . Μάλιστα οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς δὲν θὰ ζητήσω αὐτὴν τὴν θυσίαν, μολονότι οἱ λευκοὶ δὲν φοβοῦνται τίποτε. Ἄν θὰ κοπῆ κεφάλι, — τὸ κεφάλι αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ δικό μου ! »

Τοὺς μεγαθύμους τούτους λόγους διέδεχθη ἐνθουσιώδης ὀρμημαγδὸς ἐπιφωνημάτων, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἠκούσθη ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Μπολόλου, φανατικοῦ θαυμαστοῦ, προτεινόντος νάντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸν ἱατρὸν.

« Ὅχι, παλλικάρη μου, ὄχι, φύλαξε τὴν κεφάλι σου ! . . ἀνέκραξεν ὁ κ. Λωμόνδος. Δὲν σας τὸ ἔλεγα ἐγὼ, ἔτι ὁ Μπολόλος ἔχει χρυσοὴ καρδιά καὶ γερὸ κεφάλι ; . . Καὶ τώρα, ἔμπρὸς Γεράρδε Μασσαί, πάρε τὸ σπαθὶ καὶ κόψε μου τὸ κεφάλι ! »

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν ἔπαθεν ὁ κύρ Μικέας, ποῦ ἔκαυχάτο πῶς εἶνε σκοπευτὴς ἐπιτήδειος ἢ Δυστυχῶς μιὰ πεντάρια ὀλη-ὀλη κατῶρθωσαν νὰ εὔρουν, φάγωντας τις τσέπες των, καὶ γι' αὐτὸ μόνον μιὰ σφαῖρα τοὺς ἄφισαν νὰ ρίξουν.

— Ἄς εἶχαμε λεπτά νὰ ρίξω πάλι, καὶ τοὺς ἔδειχνα ἐγώ! » εἶπεν ὁ Μικέας, ἅμα βγῆκαν ἔξω. Τὸ βέβαιον εἶνε, πῶς οὔτε αὐτὴ τὴ φορά ἐδιασκέδασεν ὁ Φασουλᾶκης.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΛΕΟΝΤΙΔΕΙΣ

Βεβαίως θὰ ἠκούσατε κατ' αὐτὰς νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς βροχῆς τῶν διαττόντων ἀστέρων, ἢ ὅποια προαηγγέλην διὰ τὴν νύκτα τῆς 1ης πρὸ τὴν 2αν τοῦ ἐρχομένου Νοεμβρίου. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν θὰ το ἐνθυμηθῆτε καὶ ἄγρυπνήσατε μεθαύριον, —καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ σας καταστήσω προσεκτικούς, —θὰ πολυάστερον ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ σπανιωτέρων θεαμάτων. Χιλιάδες μετεώρων ἐπὶ πολλὰς ὥρας θὰ διασχίζουσι τὸν οὐρανόν, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐκπεμπόμενα ἀπὸ ἐν σημείον, —ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, —θὰ λάμπουν μὲ τὸ ζωηρότερον φῶς, θὰ διαγράφουν μίαν γραμμὴν φωτεινὴν, ὡς πύραυλοι, καὶ θὰ σβύνονται. Οὐράνιον πυροτέχνημα, ἢ λαμπρότης καὶ ἢ μεγαλοπρέπεια τοῦ ὁποίου θὰ εἶνε ἀπερίγραπτος!

Τὸ θέαμα παρατηρεῖται κατ' ἔτος, ἐπὶ μίαν ἢ δύο νύκτας τοῦ Νοεμβρίου, ἀλλ' ὅχι μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἔντασιν. Ἀπὸ παρατηρήσεις ἠελίων καὶ πλέον ἔτων, οἱ ἀστρονόμοι ἔβλεψαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι μόνον κάθε 33 ἔτη ἡ ἀστεροβολία τῶν διαττόντων προσλαμβάνει διαστάσεις βροχῆς. Τὴν τελευταίαν φεβρουαρίου πρὸ ἔτους 1866. Μέχρι τοῦ 1899 παρήλθον ἀπὸ τότε 33 ἔτη ἐπομένως φέτος θὰ γίνῃ πάλιν, καὶ ὅποιος δὲν προσέξῃ νὰ τὴν ἰδῇ, πρέπει νὰ περιμελῇ ἄλλα 33 ἔτη, δηλαδὴ μέχρι τοῦ 1932! Γρηγορεῖτε λοιπόν, νὰ μὴ χάσετε τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν τοῦ λαμπροῦ θεαμάτων, τὸ ὅποιον θὰ σας παρουσιάσῃ ὁ οὐρανός, —ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν εἶνε συννεφώδης τὴν νύκτα τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν Νοεμβρίου (ἢ ἡμερομηνία εἶνε μὲ τὸ ἰδικόν μας Ἡμερολόγιον.)

Εἶνε ὁμως βέβαιον, βεβαιοτάτον, ὅτι ἡ βροχὴ θὰ γίνῃ τὴν προαηγγεληθεῖσαν νύκτα; Ὅχι! οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἐγγυῶνται. Ἡ πρόρρησις περὶ τῆς βροχῆς τῶν διαττόντων δὲν γίνεται μὲ ὅσην ἀκριβείαν ἢ πρόρρησις ἄλλων οὐρανίων φαινομένων, (π: χ: τῶν ἐκλείψεων, τῆς διελεύσεως τῆς Ἀφροδίτης διὰ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, κτλ.) Οἱ ὑπολογισμοὶ εἴμπορεῖ νὰ ποδείχθωσι λανθασμένοι κατὰ ἐν ἢ καὶ δύο ἔτη, διότι ὁ χρόνος τῆς περιφορᾶς τῶν διαττόντων, δηλαδὴ ἡ τροχία τῶν οὐρανίων τούτων σωμάτων, δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς καθωρισμένη. Ἄλλ' ἂν ἡ

βροχὴ δὲν γίνῃ φέτος, ἐξάπαντος θὰ γίνῃ τὸ ἐπόμενον ἢ τὸ μεθεπόμενον ἔτος, διότι π ἄ ν ο τ ε ἐπαναλαμβάνεται ἀνά 33 περίπου ἔτη.

Τώρα, τί εἶνε αὐτοὶ οἱ διαττόντες ἀστέρες, καὶ διατὶ παρατηροῦνται ἀσθροὶ τὸν Νοεμβρίον, καὶ κάθε 33 ἔτη ἀσθρονώτεροι;

Ὅχι ἄς το ἐξηγήσω μὲ ὀλίγας λέξεις. Οἱ διαττόντες ἀστέρες εἶνε τὰ μικρότερα τῶν οὐρανίων σωμάτων. Εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, κόνις ἀστέρων, —κοσμολογικὴ κόνις, ὅπως τὴν λέγουσι οἱ ἀστρονόμοι, —τὰ μέρη τῆς ὁποίας, καὶ τὰ μεγαλύτερα, δὲν ἔχουν βάρος περισσώτερον ὀλίγων γραμμαρίων. Τὰ σωματίδια ταῦτα τρέχουσι μαζὶ εἰς τὸ ἀχανές, μὲ μεγάλην ταχύτητα, καὶ ἀποτελοῦν τεράστιον σημῆνος, ἀλλοῦ πυκνότερον καὶ ἀλλοῦ ἀραιότερον. Δὲν ἔχουν φῶς ἰδικόν των, οὔτε σχηματίζουσι συμπαγῆς σῶμα, ἰκανὸν νὰ αντανακλᾷ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ὅπως οἱ πλανῆται π: χ:) ἐπομένως περιφέρονται ἀόρατα εἰς τὸ κενόν. Ἀλλὰ πότε λοιπόν γίνονται ὀρατά; Ὅταν εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς. Ἐκεῖ, ἔνεκα τῆς φοβερᾶς ταχύτητος μὲ τὴν ὅποιαν τρέχουσι καὶ προστρέβονται εἰς τὸν ἀέρα, —ἢ ταχύτης αὐτῆς ὑπελογισθῆ εἰς 72.000 μέτρα τὸ δευτερόλεπτον! —θερμίζονται, ἀναφλέγονται, λάμπουσι, τήκονται, ἐξατμίζονται (διότι ἀναπτύσσεται ἐκ τῆς προστρέβειν μίαν θερμότης, ἢ ὅποια εἶνε ἰκνήν νὰ ἐξατμίσῃ καὶ τὸ στερεώτερον σῶμα), καὶ δ ἰ α λ ὀ ν τ α ἰ. Ὡστε, ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὅποιαν βλεπόμενα τὰ σωματίδια ταῦτα ὡς διαττόντες ἀστέρες, εἶνε ἀκριβῶς ἡ στιγμή τοῦ θανάτου των.

Ὅσα συναντήσουσι τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς, ἀποθνήσκουσι, ἐξαφανίζονται. Ἀλλοίμονον δὲ ἂν δὲν συνέβαιεν οὕτω! Ἄν τὰ ἀπειροπληθῆ αὐτὰ σωματίδια ἐπιπτον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μὲ ὄλην τὴν μικρότητα, θὰ ἐπροξένουν ἀνυπολόγιστος καταστροφάς. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσφάχθωσι ἀπὸ τὰ οὐράνια αὐτὰ βλήματα. Μὲ τὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὅποιαν θὰ ἐσφενδονίζοντο ἀπὸ τὸσον ὕψος, θὰ ἦσαν ἰκανὰ νὰ διατρυπήσουσι καὶ τὴν στερεωτέραν στέγγην. Καὶ θὰ ἐσκορπίζαν τὸν θάνατον, ὅπως δὲν τὸν σκορπίζουσι καὶ τὰ τελειότερα μηχανήματα τῶν ἀνθρωπίνων πολέμων!

Τὸ σημῆνος τῶν σωματιδίων διαγράφει περιφερόμενον περὶ τὸν ἡλίον μίαν μεγάλην ἑλλειψίν, τὴν ὅποιαν διὰ νὰ συμ-

πληρώσῃ, ἀπαιτοῦνται 33 περίπου ἔτη. Ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ ἐπίσης, καθὼς γνωρίζετε, διαγράφει μίαν ἑλλειψίν περὶ τὸν ἡλίον, εἰς ἓν ἔτος. Αἱ δύο ἑλλείψεις, δηλαδὴ αἱ δύο τροχιαί, (τῆς γῆς ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν σωματιδίων ἀφ' ἑτέρου), τέμνονται, συναντῶνται εἰς ἓν σημεῖον. Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο εἶνε ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Λέοντος, τὸν ὅποιον ἡ γῆ διέρχεται κατ' ἔτος τὴν 1ην Νοεμβρίου. Ἐπομένως τὸν Νοεμβρίον συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον τῆς τῶν σωματιδίων ταῦτα, τὰ ὅποια εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀτμόσφαιράν τῆς, ὡς εἶπομεν, καὶ ἀναφλέγονται. Διὰ τοῦτο οἱ διαττόντες ἀστέρες φαίνονται ἐκπεμπόμενοι ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν Λεοντιδεῖς.

Σὰς εἶπον, ὅτι τὸ σημῆνος τῶν Λεοντιδῶν ἀλλοῦ μὲν εἶνε πυκνότερον, ἀλλοῦ δὲ ἀραιότερον. Τὸ πυκνότερον, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς συσσωρεύσεως, ἐκπεμπέται εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον τῆς τροχιαῖς κάθε 33 ἔτη. Διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ κατ' ἔτος τὸν Νοεμβρίον παρατηροῦνται πάντοτε ἀρκετοὶ διαττόντες ἀστέρες, μόνον τὸν Νοεμβρίον κάθε 33ον ἔτος παρατηροῦνται οἱ περισσώτεροι, καὶ τὸσον πολλοὶ ὅσοι ἐμιάζουσι πρὸς βροχῆν.

Τέλος, ἄς πρὸς τὸ μέλλον τῶν Λεοντιδῶν, τὰ συμπεράσματα τῶν ἀστρονόμων εἶνε διχρηστικά. Ἄλλοι λέγουσι ὅτι θὰ καταστραφῶσι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰσέρχόμενοι εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς ἢ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, τὰ ὅποια συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον των' ἄλλοι δὲ φρονοῦσι ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκεντρωθῶσι εἰς ἓν συμπαγῆς σῶμα καὶ νὰ ποτελέσουσι ποτὲ νέον πλανήτην τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος.

Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκοῦν διὰ νὰ σας ἐξηγήσωσι τὸ φαινόμενον τῶν διαττόντων ἀστέρων καὶ νὰ σας πείσωσι ὅτι ἡ ἐμφάνισις των εἶνε ὅλως ἀκίνδυνος καὶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ τ ἔ λ ο ς τ ο ὕ κ ὀ σ μ ο υ, τὸ ὅποιον προφητεύουσι κάθε τὸσον διάφοροι μετὰ Χριστὸν προφῆται, διὰ νὰ τρομάξωσι τοὺς ἀπλουστερούς.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ζήτω! φωνάζει ὁ Κουριοκεφαλᾶκης. Βρῆκα ἓνα τρόπο ἀσφαλῆστατο νὰ κερδίσωμι τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Δαχείου.

— Πῶς;

— Νὰ νάγοράτωμι δλα τὰ γραμματίδια.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Συναγωγίου Ποντικίου

Μεταξὺ μικρῶν φίλων:

— Τί ἔγινες, ἀδελφέ, τὸσον καιρὸ;

— Ἦμουν ἄρρωτος· ἐκρύωσα 'στὰ γερὰ.

— Αὐτὰ τὰ γερὰ θὰ εἶνε χωρίς ἄλλο ὄνειδον μέρος, διὰ νὰ κάμῃς τὸσφ κρῶσ καὶ τὸ καλοκαίρι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεουκοκράτου Διγιάλου

ΑΠΟ ΤΗΣ 1αν Οκτωβρίου 1900, ἡ «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκάσελιδος, ἀν 1000 τοῦλάχιστον ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας τὸ θελήσουσι ἀποστέλλοντες ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν των ἠψημένῃ ἀναλόγως, ἤτοι δρ. 10 οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ φρ. 11 οἱ ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ ἢ προθεσμίᾳ τῆς ἐμπράκτου ταύτης ψηφοφορίας πρὸς αὐξήσιν τοῦ φύλλου, παρατέθη μ ἔ χ ρ ε τ ἡ ς 15 Ν ο ε μ β ρ ι ο υ, ὅτε καὶ λήγει ὁριστικῶς. Οἱ μὴ ψηφίσαντες ἐτι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ψηφίσουν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψωσι πρὸ τῆς 15 Νοεμβρίου συμπληρωμένον τὸ προαποσταλὲν Δελτίον ψηφοφορίας, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς. Ὅσοι τυχόν τὸ ἀπέπεσαν, δύνανται νὰ το ἀναπληρῶσιν δι' ἐπιστολῆς των συνοδουούσης τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, διότι τὸ Δελτίον διανεμηθῆ ἀπλῶς χάριν εὐκολίας, καὶ δὲν εἶνε ποσῶς ἀπαραίτητον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΑ «Μικρὰ Μυστικά» εἶνε μίᾳ ἀπὸ τὰς μάλλον ἐπιτυχούσας καινοτομίας μας. Ἔως τώρα ἐξηγηθῆσαν δύο ἐκδόσεις, ἀπὸ 30,000 τετράδια ἐν ἑκάστῳ, ἐκ τούτων δὲ περὶ τὰς 8,000 διηθῶν ἐκ τοῦ Γραφείου μου! Φανταστῆτε πόσοι συνεκινώθησαν νοερῶς καὶ ἐγνωρίθησαν διὰ τούτων μακρῶδες, ἀνταλλάξαντες τὰς ἰδέας των, καὶ πόσα ὠραία Δευκόματα ἐσχηματίσθησαν, τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα καὶ καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι σιγὰ-σιγὰ τὰ ἐσχημάτισαν, καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐγράφαν, καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὰ φυλλομετροῦν τώρα καὶ τὰ ἀναγινοῦσιν. Καὶ ἡ κίνησις ἐξακολουθεῖ μὲ αὐξουσαν ὀλονὲν ζωηρότητα, καὶ ἐτοιμάζεται νέα ἔκδοσις Μικρῶν Μυστικῶν ἐκ πολλῶν χιλιάδων ἀντιτύπων.

Καὶ ὁμως, πολλάκις ἔως τώρα ἐσκέφθη ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ καταργῶσι δωδεκάτοιο τὰ Μικρὰ Μυστικά, ἢ τοῦλάχιστον τὰς διὰ τοῦ Γραφείου μου ἀνταλλαγὰς. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀσπαστοῖε πολλὰς ὥρας καθ' ἑβδομάδα καὶ τὸ προσωπικόν τοῦ γραφείου μου καὶ ἐμὲ τὴν ἴδιαν. Ἡ ἀναγερὰ τῶν προτάσεων, ἢ τήρησις τῶν βιβλίων τῆς ἀνταλλαγῆς, ἢ ἐτοιμασία τῶν τετραδίων διὰ τὸ ταχυδρομεῖον κτλ. ἂν αὐτὰ εἶνε φασαρία, τὴν ὅποιαν κάμνουσι ἀκόμη μεγαλύτερον μερικῶ, ποῦ δὲν ἐνοοῦν νὰ συμμορφῶνται ἀκριβῶς μὲ τὰς παραγγελίας τοῦ Ὁδοῦ. Ἐπειτα, καθ' ἑβδομάδα σχηματίζεται ἓνας τεράστιος σωρὸς τετραδίων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἐπιθεωρήσῃ. Ἡ ἐπιθεωρήσις αὐτῆ ἀπαιτεῖ ὀλόκληρον ἡμέραν ἐργασίας πολὺ κοπιαστικῆς. Καὶ τοῦτο, διότι πολλὰ τετράδια εἶνε ἢ κακογρημμένα, ἢ δυσανάγνωστα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν πολὺλόγα. Βίβρα καὶ ἄλλοτε, ὅτι αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶνε ὅσφ τὸ δυνατόν σύντομοι· ἄλλα οἱ φίλοι μου δὲν με ἤκουσαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μου στέλλουσι τετράδια ἔμμετρα—μὲ διπλοῦν δεκαπεντασύλλαβον εἰς κάθε ἐρώτησιν,—καὶ συνεπῶς στενογραμμένα καὶ βασιανιστικώτατα κατὰ τὴν ἐπιθεωρήσιν. Μερικῶ μάλιστα προσθέτουσι καὶ ἄλλα φύλλα, εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ τετραδίου, καὶ τὰ γερμίζουσι καὶ αὐτὰ μὲ σκέψεις καὶ μὲ ποιήματα!

Δι' αὐτὸ, ἂν ἐξακολουθῆσῃ τὸ κακόν, θάναγκαθῶ μὲ λύπην μου νὰ καταργῶσι τὰς διὰ τοῦ Γραφείου ἀνταλλαγὰς. Τώρα ἀπὸ σῶς ἐκάρταται νὰ μὴ λάβω τὸ ἔσχατον τοῦτο μέτρον, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς προσέχετε πάντοτε: α') νὰ συμμορφώσεσθε πιστῶς μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ (β') τὰ τετράδια σας νὰ εἶνε καθαρογραμμένα καὶ σύντομα. Κάθε ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὴν γραμμὴν ἢ ὅποια ὑπάρχει ἀπέναντι ἐκάστης ἐρωτήσεως.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ὁ ἀρτίγενητος «Ἑλληνοπῶσις» εἶνε πούν καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν των, καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ μεγαλῶνῃ μὲ ταχύτητα, τὴν ὅποιαν καὶν βρέ-15 Ν ο ε μ β ρ ι ο υ, ὅτε καὶ λήγει ὁριστικῶς. Οἱ μὴ ψηφίσαντες ἐτι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ψηφίσουν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψωσι πρὸ τῆς 15 Νοεμβρίου συμπληρωμένον τὸ προαποσταλὲν Δελτίον ψηφοφορίας, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς. Ὅσοι τυχόν τὸ ἀπέπεσαν, δύνανται νὰ το ἀναπληρῶσιν δι' ἐπιστολῆς των συνοδουούσης τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, διότι τὸ Δελτίον διανεμηθῆ ἀπλῶς χάριν εὐκολίας, καὶ δὲν εἶνε ποσῶς ἀπαραίτητον.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [E] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰς λεπτομερείας τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τὴν ναυαρχίδα «Βρένος». Ἐνωστικῶς βέβαια, ὅτι ἀπ' ὅλας μ' εὐχαρίστησεν ἡ τελευταία: δηλαδὴ ἡ συνάντησις σου μὲ τὴν *Κυριατίζουσαν Θάλασσαν* καὶ ἡ συμφιλίωσις σας. Τώρα ἐλπίζω ὅτι ἡ φίλις σας θὰ μείνῃ διὰ πάντα ἀνέμελος καὶ ἀδιατάρακτος, ὅπως ἐμπέπει εἰς καλὰς φίλας τῆς Διαπλάσεως. Αὐτὸ ἔγραψα τὴν ἄλλην ὥραν καὶ εἰς τὴν ἀγαπητὴν *Κυριατίζουσαν Θάλασσαν*, διὰ νὰ ἴδῃτε τὸ πούλακι, —τὸ ὅποιον φαίνεται δὲν το εἶδε, κρυμμένον εἰς τὰ φύλλα τῆς πασχάλιας.—καὶ μοῦ εἶπε περὶ τοῦ μαλλώματός σας.

Σ. Κ. Σταμάτη, ἐν πρώτῳ σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς σου, τὸν ὅποιον ἀρᾶ ἔμαθα. Ἄ, τί εἶδινα νὰ ἦτο διαφορετικὴ ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὅποιαν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς τὸσον καιρὸν!.. Εἴμπορῶ ὁμως νὰ μὴ σε συγχάρω δι' ὅσα πατριωτικώτατα καὶ ἐθνικοσυνεδεσάτα μοῦ γράφεις περὶ τοῦ Ἑράνου; Ἀλλὰ τί βλέπω; Δὲν ἔλαθες ἐγκυκλίον; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔκαμα τέτοιο λάθος; Ἀδύνατον! σου ἔστειλα καὶ ἐγάρθῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Σήμερον σου ἔξαναστῆλα, διὰ νὰ κάμῃς καὶ σὺ ὅ,τι ἔκαμαν ἤδη ὅλοι οἱ φίλοι μας.

Ἐν ἐπιστοδίον ἀπὸ τὰ μυρία τοῦ Ἑράνου: Αἱ φίλοι μου πρῶτον **Ζαππὶς** καὶ **Τρικέφαλος**! Τώρα ἔβγαλαν εἰς Δαχεῖον μεταξὺ των συμπληρωμένον ἓνα κονδυλοφόρον καὶ ἐμάξουσιν 12 δραχμάς, τὰς ὅποιας μοῦ ἔστειλαν. Μάλιστα! μὲ ἓνα κονδυλοφόρον 10 λεπτῶν ἐμάξουσιν 12 δραχμάς! τὰς συγχάρω θερμῶς, καὶ αὐτὰς διὰ τὴν πρωτοθυλίαν των, καὶ τὰς συμμαθητριάς των, διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὅποιαν ἠγόρασαν τοὺς κλήρους.

Τουαχτερῆ Ἀγάθι [EE] βέβαια, τί ἄλλο κάμεις κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν, παρὰ παρκατεῖ, τρέχει, παίζει, πηδᾷ καὶ τρώγει φρούτα; Τώρα, ἂν ἡ γιαγιά σου βρῆκε πολλὰ τὰ 4 ζευγάρια ὑποδήματα ποῦ ἐχάλασες εἰς ἓνα καλοκαίρι, εἴ, εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ δικαίον καὶ πρέπει νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃς μὲ τὴν οικονομίαν τοῦ χειμῶνος. Φρόνιμα λοιπόν μελέτη καὶ ἡσυχία. Εἶδα ὅτι ἐλυπήθης πολὺ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀδελφῆς σου τὸ πιστεύω. ἅμα τῆς γράψῃς, στείλει τῆς καὶ τοὺς ἀσπασμούς μου καὶ εἰπέ τῆς ὅτι πολὺ θὰ ἐπιθυμῶσα νὰ μου περιγράψῃ τὴν θυμοσάν Κρώμνυσα.

Ἐδόκια Μ. Διγενῆ, χαίρω ὅπου ἀπεράσι-σες νὰ μοῦ γράψῃς. Στείλει ὁμως ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχω ἤδη μίαν **Κίχλην**. Φαίνεται, **Φιλομύσος Νεῶν**, ὅτι δὲν ἔλαθα προηγουμένην σου ἐπιστολὴν μὲ ψευδώνυμον, καὶ διὰ τοῦτο μόνον σήμερον τὸ ἐγκρίνω. Βεβαίως ἀρ' οὐ ἢ νέα φίλη καὶ δὲν εἶνε ἑλληνίς, δύναται νὰ παντῆ εἰς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν γερμανιστῆ ἢ γαλλιστῆ. Ἐγίνε καλὰ ἡ **Ζηλωμένη Βοσκοπούλα** καὶ, ἄλλ' ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον. Πραγματικῶς τὸ παραμῦδι ἐδημοσιεύη καὶ εἰς

προηγουμένον τόμον μου, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλον συνεργάτην μου. Εἶνε τὸσον ὄρατον, ὅσοι δὲν περὶ ῥάξει ἂν διασκευασθῆν ἐδημοσιεύηθῃ δις.

Οἱ πρῶτοι λύται τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου: **Τρικυμώδης Μαλέας**, **Γεώργιος Ἀλεξόπουλος**, **Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου** καὶ **Ραλλῶλ Α. Βοτῆα**.

Ἐμαθα μ' εὐχαρίστησιν μου, **Δὸν Κολοκίθα Πάτερα**, ὅτι ἡ κ. Ἄννα Ν. Σερουῖου θὰ ἐκδώσῃ καὶ φέτος τὸ τερπνόν τῆς **Οικογενειακῶν Ἡμερολογίων**. Ὅχι ἔχῃ ὄλην ἀναγομένην εἰς τὸν κύκλον τοῦ οικογενειακοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ ἡ Φιλολογία καὶ ἡ Καλλιτεχνία θὰ αντιπροσωπεύονται ἐπίσης. Ὅτι τιμᾶται δρ. 2 ἄδρον καὶ δρ. 3 χρυσόδρον διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, —φρ. 3 ἄδ, καὶ φρ. 5 χρυσόδ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἡ διεύθυνσις τῆς Κυρίας Α. Σερουῖου εἶνε: ὁδὸς Τζωρτζ, 18Α, εἰς Ἀθήνας.

Ἐγυρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Κόκκυρα τῶν Τεμπῶν** (Κ. Α. μου ὑπερήρσεν ἡ πλήρης εὐγνωμοσύνη ἐπιστολῆς σου) **Ἀληθῆ Φίλην** (Α. Π. αὐτὸ σου ἐξέλεκα καὶ εἶμαι κατευχαριστημένη ποῦ ἀπεράσιες νὰ γράψῃς) νὰ μοῦ φίλησῃ καὶ τὴν ἀγαπητὴν **Λυδίαν Λίθον** **Ταχέϊαν Ἀτμάμαζαν** (Γ. Β.) **Μπόντεροσε** (Γ. Ε. ἢ ὅποια εἶνε γερμανίς: —ich habe die Ehre! —ἀνταλλάξαι δὲ Μ. Μυστικὰ γαλλιστῆ ἢ γερμανιστῆ) καὶ **Κελαρύουσαν Κρήνην** (Ι. Σ. αὐτὸ ἐξέλεκα.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: Ὁ **Ναυτοπῶσις** πληροφορεῖ τὴν **Τουρκίδα** τῆς **Τερψιθέας** ὅτι θὰ τὴ ἐπὶ τὸν οὐρανόν, ἅμα λάβῃ τὸ Μικρὸ Μυστικὸν τῆς: — ὁ **Ταρταρίνος** τῆς **Ταρταρῶνης** ἀσπάζεται τὸν **Ἀστέρα τοῦ Βέγα** — ὁ **Ἡρόδικος** ὁ **Σηλυβριανός** ἀσπάζεται τὸν **Θεαγένην** καὶ τὸν προτείνει ἀνταλλαγήν Μ. Μυστικῶν, διότι μόνον οὕτω εἴμπορεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὰρχικά του καὶ τὴν διαμονὴν του — ἡ **Γλυκεῖα Ἐλπίς** ἀσπάζεται τὴν **Ζωηράν Φίλιχα** καὶ ζητεῖ τὸνομά τῆς — ἡ **Μενεξεδένη** χαιρετᾷ τὸν **Θεαγένην** καὶ τὸν εὐχαριστῆ πολλὸν διὰ τὸ τετράδιόν του — ἡ **Εὐγενία Κ. Οικονομοπούλου** ἀσπάζεται τὴν **Νίκαναν Πρεβεσποῦ** — ἡ **Καρηνῶ Συρτῆρα** ἀσπάζεται πάσας τὰς ἐν **Καλλιπῶν** συνδρομητριάς, καὶ ἰδιαίτερας τὴν **Ἀλεξάνδραν Τζαναβάρα** καὶ ἀδελφὰς **Μεγαρέως** — ἡ **Ἀθῶνα Ποιμενίς** ἐρωτᾷ τὴν **Νεφέλωδον Νύκτα** πότε θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον! — ὁ ἐν Κερκύρᾳ Μικρὸς Σύλλογος «Ἐμπερὸς ἔχει τοὺς ἐξῆς ἀντιπροσώπους: ἐν Ἀθήναις τὴν **Ἐλένην Σ. Ρ. Δουκάτου**, ἐν Ἀρροστολίᾳ τὴν **Λίαν Ε. Δοβέρδου**, καὶ ἐν Πάτραις τὸν **Νικ. Α. Πετσάλην** καὶ **Δημ. Β. Κρεμμυδῆν** — ἡ **Πεταλοῦδα τῶν Σερῶν** πληροφορεῖ τὴν **Βασίλισσαν Ζηνοβίαν** ὅτι τὰρχικά τῆς εἶνε Μ. Σ. Π. Ζητεῖ δὲ τὰ ἰδικὰ τῆς καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν εἶνε **Σερραία** — τὸ **Κεῖνι τοῦ Ψηλορείτη** ἀσπάζεται τ

